

i Udsald med blanke Vaaben imod fremmede Fjender. Det er dog tilvisse en ganske egen communal Byrde den, som udsætter Communitens Borgere for at see deres Huse lagt øde af Fjendens Bomber og Ild, imedens de selv hente Døden under Byens Volde eller paa dens Fællede. Og nu veed jeg nok, at det maa saa være, og det er ogsaa langt fra mig, at jeg skulde mene, at det skulde være anderledes, eller at jeg skulde ønske, at den Aand var uddød, eller maatte uddøe i Kjøbenhavn, hvorved den har erhvervet sin Hæderskrands i Krigen 1659, og som blev hævdet selv i det ulykkelige 1807; thi selv da stode danske Borgere fast, og stode med Grev. — Det er langt fra mig, at jeg mener at ønske, at det Sind nogenstunde forandres. Men det mener jeg rigtignok, at, naar man opfordrer Borgeren til at bære en „Communal-Byrde“ af den Art, saa maa man dog virkeligt handle imod ham saaledes, at man kjendelig veed, hvad man gjør, saaledes, at han kan faae Indtrykket af, at man ikke har set ved at lægge svære Byrder paa hans Skuldre, at han kan faae Indtrykket af, at man ønsker at gjøre ham denne hans særegne og her i Landet aldeles exceptiøse Stilling saa taalelig som muligt, idet man fremdeles ogsaa vedbliver at nærme den Tillid til Hovedstaden og Hovedstadens Borgere, at forøvrigt i ganske overordentlige Tilfælde de da ville, som sædvanligt, frivilligen gjøre ganske overordentlige Anstrengelser.

Det har just derfor heller ikke slaaet mig, at man siger: „Ja, antages de omhandlede Forslag, saa komme vi i Fare i Henseende til Tallet, saa vil Borgervæbningens Medlemmer blive for faae.“ Vi ere, saavidt jeg kjender Europas Statistik og Historie, altid de faae her i Danmark, vi høre til det mindste selvstændige Kongerige i Europa, der har holdt Hovedet oppe i 1000 Aar, vi ere det mindste selvstændige Folk i Europa, og vor Hovedstad maa dele Skjebne med os i saa Henseende. Altsaa, vi maae ogsaa finde os i, at Borgervæbningen er altid for lidet talrig, navnlig naar man alene seer paa Tallet, idet man sammenligner den med dem, der maatte have Lyft til at sægte imod den. Det er ganske rigtigt;

men naar man derimod har Indtrykket af, at der er en ganske egen Marv og Mod i vor Borgervæbning, saa gjør det, om jeg ikke feiler, en betydelig Forskiel. Jeg kan derfor ikke lade mig boie af den Paastand, at Borgervæbningens Medlemmer skulde blive for faae, en Frygt, som det er mig saa meget mere paaafaldende gjentagende at høre udtalt, som, saavidt jeg veed, Thinget i al Fald ikke er i Besiddelse af tilstrækkelige Oplysninger om, hvor stærk i det Mindste een Hoveddeel af den for Diebliffet er. Det er nemlig ikke mig bekendt, at det her er oplyst, hvor stærkt Brandcorpsen er og maa være, hvilket dog ogsaa hører til Borgervæbningen og under denne Lovs Omraade. Men det er desuden allerede fra flere Sider idag gjort gjældende, at, dersom der end skulde blive Nogle færre end Borgervæbningens Medlemmer, og saaledes Erfaringen skulde lære, at det blev for vanskeligt at komme ud af det med det mindre Antal, saa kunde man jo altid træffe videre Foranstaltninger, saaledes som Omstændighederne maatte medføre dem i Fremtiden. Og det forekommer mig rigtignok, at der er mere Holdning i denne Tankegang, end der var Grundet i den, som, hvis jeg ikke feiler, den høitærede Justitsminister opstillede, at, hvis der blev noget Mandskab tilovers — naar seer man, at der bliver Noget tilovers? naar seer man i Historien, at man finder, at man har for mange Mennesker eller for mange Penge til at udføre en Gjerning? — altsaa, naar man faae, at der var for Mange, kunde man engang i Fremtiden slaae af.

Endnu skal jeg i Henseende til Tallet for Kjøbenhavns Borgervæbning tillade mig een Bemærkning. Det er blevet yttret flere Gange, navnlig af den ærede tredje Rigsdagsmænd for anden Kreds fra Helsingør (Kirck), om jeg ikke feiler, at Borgervæbningen, just fordi den har en blandet Betskaffenhed, aldrig ret vil kunne blive til Noget. Han omtalte dette blandt Andet i en Sammenhæng, hvori jeg ellers var og er ganske enig med ham, nemlig idet han raadebe, at man skulde opsætte Afgjørelsen af hele den foreliggende Sag indtil videre. Men Paastanden selv maa jeg bestride, idet jeg skal tillade mig at yttre, at jeg netop